et eller andet som unge Piger. Vi kræver altsaa fuldt og uhindret Adgang for Kvinder til Arbejdsmarkedet; saa skal Erfaringen nok vise, hvad de duer og ikke duer til. Enhver Lov, der sætter en Grænse for, hvad Kvinden maa bestille, er et Indgreb i hendes personlige Frihed og en Krænkelse af hendes Ejendomsret Man er imod en 8-Timers Normalarbejdsdag for Mændene af Angst for at røre ved Mændenes Frihed til at udnytte deres Arbejdsevne; men Kvinderne skal nøjes med Beskyttelse. Det er imidlertid en daarlig Beskyttelse, der forbyder Arbejde. En Enke eller en Kone, der sidder med en Flok uforsørgede Børn, har vist ondt ved at forstaa, at den Lov, der stænger hende inde, har i Sinde at beskytte hende. Dersom nogen vilde fratage en Kvinde hendes Symaskine, fordi den gør hende nervøs, vilde sikkert alle kalde det et hensynsløst Angreb paa hendes Ret; men naar mangen Kvinde af Lovgivningen tvinges til at slide 16—18 Timer i Døgnet for en ussel Løn, fordi hun ikke har faaet Ret til at oplæres i et vellønnet Arbejde, saa er det et lige saa uretfærdigt Angreb paa hendes Arbejdsevne og Ejendomsret. Alle de Skranker, der hindrer Kvinderne i at forsørge sig selv, maa nedbrydes, eller ogsaa maa Staten paatage sig at forsørge alle Enker og deres Børn. Som det nu er, er de Fag, der giver god Fortjeneste, forbeholdt Mændene; men lad saa Kvinderne, naar de ikke kan naa det bedste, tage fat paa det næstbedste, at blive Haandværkere f. Eks. De bør vise, at de har Mod til at være noget for det nye og uprøvede. De bør se at komme ind i Handelen f. Eks. Hvorfor er der ingen kvindelige Grosserere? Ingen Lov forbyder det. Enhver Kvinde, der paa denne Maade arbejder sig frem, gør meget for Kvindesagen. Og der igennem aabnes der saa ogsaa Adgang til borgerlige og politiske Rettigheder. En Ting burde Mændene skynde sig at faa rettet: at Kvinder ikke kan blive Sagførere, thi det er for galt. De anklages og dømmes efter Love, som Mændene er ene om at give og fortolke, og de har ikke Lov til at lade en af deres eget Køn forsvare dem, ja ikke en Gang Lov til at forsvare sig selv. Det er ukvindeligt at møde i Retten, siger man; men kan hun komme der som anklaget og Vidne, maa hun vel ogsaa kunne komme der som Forsvarer. — Man maa altsaa være klar over, at for at naa Selvstændighed, maa Kvinderne være saaledes stillede, at de kan forsørge sig selv. Derved bliver de ogsaa friere stillede overfor Ægteskabet og behøver ikke at gifte sig *for at* blive forsørgede. Der er tillige moralsk Fremskridt i dette, thi der er næppe noget mere umoralsk end at gifte sig for at blive forsørget. Og Umyndiggørelsen ved Indgaaelsen af Ægteskabet kan, som paavist i det foregaaende Foredrag, forebygges ved Oprettelsen af Ægtepagter.

Kravet.

Det er bleven en meget almindelig Undskyldning selv fra de intelligenteste Mænds Side, naar der er Tale om Kvindernes Frigørelse — at der er *intet* at gøre, saa længe Kvinderne ikke selv i langt højere Grad end hidtil rejser *Kravet*. Først naar de saa godt som alle i sluttet Trop *fordrer* det, skal de nok faa „Kravet" fyldestgjort.

Men Herre Gud! Har *Mændene* selv da aldeles intet med dette *Krav* at skaffe? Er det virkelig *betydningsløst* for en frihedsstolt Mand, om han har en *Slavinde* til Moder, Søster, Veninde eller Hustru? — „Sig mig, hvem Du omgaas, saa skal jeg sige Dig, hvem Du er!" — Er det saa aldeles en ligegyldig Sag for *ham*, om han skal dele sin Tilværelse, sine nærmeste Interesser, sine Glæder og Sorger, sine intimeste, kæreste og helligste Forhold med en *Slavinde*, en *Tjenestekvinde*, et *umyndigt* og *intetsigende Væsen* — eller med en lige saa fribaaren og selvfølende Personlighed som han selv? — Jeg spørger kun. Og jeg beder om Svar paa dette!

For jeg forstaar i Sandhed ikke denne Snak fra mine Medborgeres Side om, at alt kan være saare vel eller dog være os det samme, saa længe de forkuede og umyndige Kvinder ikke selv rejser sig og planter os en knyttet Næve i Ansigtet. Hvordan skal de kunne gøre dette, saa længe vi — *vi* — holder dem nede i Trældom og Uvidenhed? Hvorledes skal de lære at svømme, før de faar Lov at slippe i Vandet? — Hvad kunde Bønderne gøre for deres egen Frigørelse her i Landet for 100 Aar siden, mens de sad i Herremandens Hundehul eller paa hans Træhest? Aldeles intet! Men det viste sig omsider, at Herremanden selv var daarligt tjent med denne Sagernes Stilling, og derfor tog *han* fat og hjalp Bonden paa Benene.

Endnu er *Kvinderne* saa trælbundne og umyndige, at mangen Hustru ikke en Gang *tør* eller *kan* holde „Kvindebladet", end sige agitere for Kvindesagen. Mon Mændene virkelig i Længden kan være vel tjent med denne Kvindernes Undertrykkelse og *Forkrøbling*? Hvad mon er Skyld i vor elendige politiske Krebsegang? Simpelt hen det, at vi ikke har begyndt Frihedskampen fra den rette Side. Vi staar i vor Gangdør og raaber „folkeligt Selvstyre" *ud ad* den, men *ind ad* i vort eget Hus: „Enevælde"! Hvor vidt skal vi vel kunne naa med den Slags *Frihedssind*? Vi holder en umyndig Livsslavinde til at føde *os* Børn — bestandig *halv* Trælleæt, da Moderen er Trælkvinde — og vi sætter et saadant Væsen til at *opdrage vore* Børn — — og saa forbavses vi over, at denne haabefulde Yngel ikke bliver mere *frihedssindet*, end at den kan lade sig køre i Ring af vor nuværende Regering. Forunderlige Verden med al din Visdom fra *Herrerne* i Aandernes Rige! —

Mangen Mand vil enten forarges over disse mine Ord eller slaa en overlegen Latter op, fordi jeg ikke holder mig til den saakaldte *gode Tone* med dens sirupvamle Udtryk. Men gid F.— havde den „gode Tone", der harmløs kan lefle og lirke med et saa skamløst Forhold som det, vi gør os skyldig i over for den ene Halvdel af Menneskeheden, og den *Umandighedens Fejghed*, der hindrer os i øjeblikkelig at løse Kvinderne af alle deres Lænker! —

Kan vi være bekendt, vi, der mener at være baade fysisk og aandeligt overlegne, ikke at turde tage en Konkurrencekamp op med Kvinderne under *lige* Frihed til at bruge vore Vaaben? Skal vi af denne Grund vedblive at holde paa vore *Beskyttelseslove* imod Kvinderne?

Eller kunde det ikke være tænkeligt, *vi Mænd* kunde have nødigt at rejse *Kravet* om Kvindens Ligestilling for vor egen *Æres* og *Lykkes* Skyld? *Karl Fred. Jensen.*

Den 4de skandinaviske Arbejderkongres.

finder Sted førstk. 18., 19. og 20. Avgust. Der forventes stærk Tilslutning fra talrige Foreninger. — Til Repræsentanter for „De samlede Kvindeforeninger" er valgt Væver Frk. *Kristine Andersen* og Skræder Fru *Elna Larsen*.

„De samlede Kvindeforeninger" har indgivet følgende Spørgsmaal til Forhandling paa Kongressen:

Er det muligt for den kvindelige Arbejder at erholde lige Løn med Manden, saa længe hun er politisk umyndig?

Sov for aabent Vindue!

(Sundhedsbladet).

Vi har nu Sommer, og Tiden er der, da vi skal styrke vort indvendige og udvendige Menneske med Lys og Luft. Selv den kraftigste Mad, den bedste Pleje iøvrigt kan ikke hjælpe os op til Sundhed og Styrke, om vi mangle disse to: Luft og Lys. De er for Legemet, hvad Guds Ord er for Sjælen.

Som Planten vantrives i Mangel af Sollyset og staar der gul og bleg, saaledes med den, som bor indeklemt og mørkt. Kun den Luft, som indeholder 21 Dele Surstof mod 79 Dele Kvælstof, giver Lungerne Betingelse for, at Blodet bliver renset og skikket til sund Ernæring af Legemets mangeartede Væv. Tror du, at den Luft, som har dannet sig om en eller flere sovende i et lukket Rum, har denne Sammensætning? Langt fra. Den indeholder tvertimod giftige Stoffer, som for en lang Tid af Natten har gjort din Søvn urolig, din Opvaagnen om Morgenen tung. Dine smaa, som under Nattens Timer skal ligge stille og nyde Søvnens Fred, har kastet og vendt sig uafbrudt og ligger om Morgenen nøgne og grætne, uden det Smil, som Sjælens uskyldige Omflakken i Drømmenes Rige skulde sprede over de smaa Læber.

Solskinnet om Dagen og Luftens Friskhed om Natten koster ikke mere, end at de fleste kan faa deres Del af dem, om de bare gider tænke sig om og gribe Anledningen, naar den gives. Derfor siger vi: Glem ikke at aabne Vinduerne om Aftenen og lad dem staa aabne Natten over — ikke paa Klem, men helt oppe. Luften er et Par Grader køligere end om Dagen, men det skader intet, den er saa meget renere og støvfri.

Vokshjertet.

En Kærlighedshistorie

af *Paul von Szczepànjski.*

Men det varede længe, før han kom til at tale med Pigen selv om den Sag. Han generede sig for at opsøge Marysia, og hun holdt sig fjærnt fra ham. Sommeren var nu